

unapređivanje javnog mnjenja (politička pripovetka)

Sednica Odbora za unapređivanje javnog mnjenja počela je na uobičajeni način.

U radnom predsešništvu, kao i obično, bili su: predsednik, koji je predsedavao, potpredsednik, koji je potpredsedavao, sekretar koji je čitao referat, i još dva jedno-glasno izabrana člana, koji su raznobojnim olovkama crtali razne figure koje će posle psiholozi iskoristiti za razne testove.

Na dnevnom redu je bila tema: „Problemi unapređivanja javnog mnjenja u početnoj fazi izgradnje socijalizma“.

Dok je sekretar podnosio referat, pred-sednik je pitao potpredsednika:

— Jesu li došli novinari?

— Jesu. Trojica. Iz „Registratora“, „Ju-tarnjeg noćobdije“ i Televizije.

— Dovoljno je — reče predsednik. — Ako savesno prikažu sednicu, javnost će biti dobro obavestena.

Osnovna teza u referatu bila je: da se, u početnoj fazi izgradnje socijalizma, javno mnjenje može unapređivati samo dobrim sistemom KONTROLISANJA.

Posle čitanja referata, prvi se za reč javio predsednik, koristeći priliku „dok se drugovi pripremaju za diskusiju“.

— Drugovi, ja mislim da, u fazi o kojoj je reč, javno mnjenje treba KONTROLISA-TI, i zbog toga u celini podržavam referat druga sekretara.

I onda je još pola sata u celini podrža-vao referat druga sekretara.

Dotle je, dakle, sve teklo uobičajenim redom, kao i ranije, tokom niza godina uspeš-nog rada Odbora za unapređivanje javnog mnjenja.

Trebalo je još samo da se čuje nekoliko zapaženih izlaganja, pa da se sednica za-vrši, usvajanjem zaključaka, koje bi pred-sednik, u svojoj završnoj reči, kao i obično, na licu mesta, briljantno formulisao.

Desilo se, međutim, nešto neobično. Ne-koliko govornika, odmah na početku disku-sije, nije se složilo sa osnovnom tezom re-ferata. Oni su smatrali da javno mnjenje treba KANALISATI, a ne kontrolisati.

To je bio neverovatni grom iz nevero-vatno vedrog neba. Sednica je dobila ne-predviđen tok. Predsednik, potpredsednik i sekretar uzbuđeno su intervenisali „dopun-skim objašnjenjima“, ali ni to nije pomoglo da diskusija dobije očekivane karakte-ristike.

Bilo je, doduše, i nekih siromaha koji su smatrali da je neumesno danas raspravljati o jednoj bivšoj temi iz jednog bivšeg vre-mena. Ali, takva mišljenja su zastupnici i jedne i druge teze jednodušno odbacili, kao nekonstruktivna.

Broj diskutiranja koji su bili ZA KANA-LISANJE stalno se povećavao. Brzo je svi-ma postalo jasno da su oni u većini.

Ličilo je to na poraz rukovodeće trojke ovog uglednog društvenog organa. Prvi put u svojoj dugogodišnjoj predsedničkoj kari-jeri, predsednik nije unapred tačno pro-cenio političko raspoloženje članova organa kojem se nalazi na čelu. O KANALISANJU on do danas nije ni sanjao. Bio je više nego ubeđen da je KONTROLISANJE prava reč.

No, bilo kako bilo, sad je trebalo nekako završiti sednicu.

U radnom predsešništvu nastala je kratka pometnja. Dva demokratski izabrana člana, u jeku najžešće polemike, izišli su iz sale, jedan u WC, a drugi da protegli noge. To

je bila povoljna okolnost da se obavi brzo konsultovanje radnog predsešništva, jer tri čoveka se lakše dogovore nego pet. Pred-sednik je, zatim, ponovo uzeo reč.

— Današnja diskusija — rekao je pred-sednik staloženim glasom, uz osmeh koji mu se prirodno pojavio oko usana — da-našnja diskusija pokazala je veliko bogat-stvo iskustava i mišljenja o problemima koji su na dnevnom redu. To samo poka-zuje da imamo puno razloga da o tim pita-njima razgovaramo još mnogo i mnogo puta. Zbog toga nije porebno da posebno ističemo zaključke, oni su nam svima jasni.

Članovi Odbora su se razišli, zadovoljni što je pobeđila njihova teza o KANALISA-NJU javnog mnjenja.

Ni rukovodeća trojka nije se osećala po-raženom. To je, možda, izgledalo kao njihov poraz. Oni su, međutim, na tu stvar gledali malo šire, što je razumljivo, s obzirom na odgovorne funkcije koje su vršili.

Za njih trojicu posao nije bio gotov. Tre-balo je još obaviti razgovore sa odgovornim urednicima „Registratora“, „Jutarnjeg no-ćobdije“ i Televizije, što je sasvim normal-no, jer se radi o javnom mnjenju.

Predsednik je pozvao telefonom urednika Televizije:

— Znaš — rekao mu je — razmišljao sam o onoj tvojoj ideji za proširivanje studija XXVI. Čini mi se da je umesna. Mogao bih da podržim vaše zahteve u nekim samo-upravnim organima.

— To me veoma raduje — rekao je uređ-nik. A šta je bilo danas na sednici Odbora? Čini mi se da moj saradnik nije dobro shvatio diskusiju...

— Da, objasniću ti...

Potpredsednik je razgovarao sa uređni-kom „Registratora“ o mogućnosti samoup-ravnog uticaja na rešavanje stambenih problema njegovog novinarskog kadra, kao o sastavnom delu kadrovske politike u no-vinarstvu. Uzgred mu je objasnio diskusiju na sednici Odbora.

Sekretar je pozvao urednika „Jutarnjeg noćobdije“ na partiju šaha, kao starog pri-jatelja, s kojim se, zbog zauzetosti, retko vida. Bilo je krajnje vreme da se sastanu i pročaskaju.

Posle toga, sva trojica su odahnula, s olakšanjem, kao ljudi koji su dobro obavili svoj posao.

Televizija je još iste večeri obavestila javnost da je Odbor, posle duge i bogate diskusije, ocenio da je, u početnoj fazi iz-gradnje socijalizma, najbolji put unapre-đivanja javnog mnjenja — KONTROLISA-NO KANALISANJE.

„Registrator“ je sutradan na isti način istakao — KANALISANO KONTROLISA-NJE, a „Jutarnji noćobdija“ je stav Odbora formulisao kao — KONTROLISANO KA-NALISANJE PUTE M KANALISANOG KONTROLISANJA.

Predsednik, potpredsednik i sekretar nisu imali primedaba.

— Ovaj slučaj je očigledan dokaz o ne-ophodnosti pravilnog obavestavanja jav-nosti — rekao je sekretar.

— Štampa može veoma mnogo da dopri-nese razjašnjavaju nejasnih pitanja — do-dao je potpredsednik.

— Samo na bazi iskustava iz ranijeg pe-rioda može se danas unapređivati javno mnjenje — zaključio je predsednik.